

Trzy zdania wprowadzenia do formacji w projekcie poselskim.

Celem formacji w projekcie jest ukazywanie drogi do chrześcijaństwa konsekwentnego w wymiarze społecznym.

Źródłem jest Słowo Boże, nauczanie Kościoła, szczególnie wyrażone w Katolickiej Nauce Społecznej oraz działalność społeczna ks. Franciszka Blachnickiego.

Metodą jest modlitwa, uporczywe stawanie przed Panem i rozeznawanie aktualnej rzeczywistości w oparciu o dokumenty Kościoła i teksty związane z Założycielem.

Materiały formacyjne nr 19 – 2017 05 Maj

1. Rozważanie Słowa Bożego Dz 5,27-32

Przyprowadziwszy ich stawili przed Sanhedrynem, a arcykapłan zapytał: «Zakazaliśmy wam surowo, abyście nie nauczali w to imię, a oto napełniliście Jerozolimę waszą nauką i chcecie ściągnąć na nas krew tego Człowieka?» «Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi - odpowiedział Piotr i Apostołowie. Bóg naszych ojców wskrzesił Jezusa, którego straciliście, zawiesiwszy na drzewie. Bóg wywyższył Go na prawicę swoją jako Władcę i Zbawiciela, aby dać Izraelowi nawrócenie i odpuszczenie grzechów. Dajemy temu świadectwo my właśnie oraz Duch Święty, którego Bóg udzielił tym, którzy Mu są posłuszni».

„oto napełniliście Jerozolimę waszą nauką...” Wiemy, że powinniśmy wypełniać misyjny nakaz Chrystusa. Odnawiać się w wierze i dzielić się nią z ludźmi.

„Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi” - co to oznacza dla mnie dziś?

Serca Apostołów rozpieęła radość. Oni nie mogli nie głosić Zmartwychwstałego Jezusa.

Duch Święty został na nich wylany z wielką mocą i wśród wielu znaków. Pewnie słyszeliśmy to wiele razy... Dlaczego zatem do nas przychodzi po cichu, dlaczego bez specjalnych akcji, świętych typu Ojca Pio i charyzmatycznych ewangelizatorów, trudno jest zobaczyć na co dzień znaki Bożej mocy?

W jednym z fragmentów Dziejów Apostolskich św. Łukasz pisze, że „Duch Pański porwał Filipa i dworzanin już nigdy go nie widział” (Dz 8,39). Oto Duch Święty może mnie porwać i przenieść gdzie indziej, do innego miasta lub kraju poprzez zmianę życiowej sytuacji, lub co trudno sobie nawet wyobrazić – tak fizycznie, po prostu nagle znajduję się w innym miejscu. Czyż On nie jest Panem i Stwórcą?

Prośmy w tym miesiącu za parlamentarzystów, aby napełnieni mocą Ducha Świętego odróżniali to, czego oczekuje od nich Bóg, od swoich racji i pomysłów.

2. Źródła oazowe

Ks. Franciszek Blachnicki, wykład „ Nakaz misyjny”

Wersja MP3: <http://tiny.pl/gdsbs>

Wersje do odsłuchania on-line: <http://tiny.pl/g5q6k>

3. Nauczanie Kościoła

KOMPENDIUM NAUKI SPOŁECZNEJ KOŚCIOŁA

ROZDZIAŁ DRUGI

POSŁANNICTWO KOŚCIOŁA I NAUKA SPOŁECZNA

II. NATURA NAUKI SPOŁECZNEJ

d) Pojednanie społeczeństwa przez sprawiedliwość i miłość

81. *Przedmiotem nauki społecznej jest zasadniczo to samo, co stanowi rację jej istnienia: człowiek powołany do zbawienia i jako taki powierzony przez Chrystusa trosce i odpowiedzialności Kościoła. Przez swoją naukę społeczną Kościół troszczy się o życie ludzkie w społeczeństwie ze świadomością, że od jakości życia społecznego, a więc od relacji opartych na sprawiedliwości i miłości, które się na to życie składają, zależy zdecydowanie ochrona i promocja osób, dla których ustanowiona jest każda wspólnota. Istotnie, dla społeczeństwa ważne są godność i prawa człowieka oraz pokój w relacjach międzyludzkich i między wspólnotami osób. Są to dobra, do których wspólnota społeczna powinna dążyć i zapewniać je.*

W tej perspektywie nauka społeczna bierze na siebie obowiązek *głoszenia* orędzia, ale też i *ukazywania* zła.

Ma ona głosić przede wszystkim to, co jest właściwe Kościołowi: „uniwersalne spojrzenie tak na człowieka, jak i na sprawy ludzkie” na poziomie nie tylko teoretycznym, ale i praktycznym. Nauka społeczna nie przedstawia bowiem jedynie znaczeń, wartości i kryteriów osądu, ale również zasady i dyrektywy działania, jakie z niej wynikają. Przy pomocy tej nauki Kościół nie ma na celu strukturyzacji i organizacji społeczeństwa, ale przynaglanie, ukierunkowywanie i formowanie sumień.

Nauka społeczna pociągga za sobą również zadanie ukazywania zła, moralnej oceny i demaskowania grzechu: grzech niesprawiedliwości i przemocy dotyka bowiem na różne sposoby społeczeństwa i w nim przybiera realne kształty. Takie ukazywanie zła staje się osądem i obroną nie uznawanych i łamanych praw człowieka, szczególnie praw ubogich, najmłodszych, słabych. Osąd ten tym mocniej przybiera na sile, im bardziej rozprzestrzeniają się niesprawiedliwość i przemoc, dotykając całych grup społecznych i wielkich obszarów geograficznych świata, powodując zaistnienie kwestii społecznych, a więc wstrząsających społeczeństwami nadużyć i nierówności. Nauczanie społeczne Kościoła w dużej mierze kształtuje się pod wpływem wielkich, naglących kwestii społecznych, na które chce ono być odpowiedzią opartą na sprawiedliwości społecznej.

82. Cel nauki społecznej należy do porządku religijnego i moralnego. Religijnego, ponieważ ewangelizacyjna i zbawcza misja Kościoła obejmuje człowieka „w całej prawdzie [jego] istnienia i bycia osobowego i zarazem «wspólnotowego» oraz «społecznego»”. Moralnego, ponieważ Kościół dąży do „pełnego humanizmu”, to znaczy do „uwolnienia od wszystkiego, co człowieka uciska” i do „wszechstronnego rozwoju całego człowieka i wszystkich ludzi”. Nauka społeczna wytycza drogi prowadzące do społeczeństwa pojednanego i zharmonizowanego w sprawiedliwości i miłości, będącego w historii zapowiedzią, załączkiem i symbolem „nowego nieba i nowej ziemi, w których zamieszka sprawiedliwość” (2 P 3,13).

e) Przesłanie do dzieci Kościoła i do całej ludzkości

83. Pierwszym adresatem nauki społecznej jest wspólnota kościelna ze wszystkimi jej członkami, ponieważ wszyscy mają brać na siebie odpowiedzialność i podejmować zadania społeczne. Nauczanie społeczne pobudza sumienie do uznania i wypełniania obowiązków sprawiedliwości i miłości w życiu społecznym. Nauczanie to jest światłem prawdy moralnej, która budzi stosowne odpowiedzi, zgodne z powołaniem i postugą każdego chrześcijanina. Co do wypełniania zadań ewangelizacji, to znaczy nauczania, katechizowania i formowania, jakie płyną z nauki społecznej Kościoła, jest ona skierowana do każdego chrześcijanina, zgodnie z jego kompetencjami, charyzmatami, powinnościami, wynikającymi z pełnionych posług i zgodnie z właściwą każdemu misją głoszenia ewangelicznego orędzia.

Nauka społeczna zawiera w sobie ponadto odpowiedzialność związaną z budowaniem, organizacją i funkcjonowaniem społeczeństwa: obowiązki polityczne, ekonomiczne, administracyjne, a więc powinności natury świeckiej, które należą do wiernych świeckich, a nie do kapłanów czy zakonników i zakonnice. Dotyczą one ludzi świeckich w sposób szczególny ze względu na świecki stan ich życia i świecki charakter ich powołania: poprzez odpowiedzialne podejmowanie swoich zadań świeccy realizują nauczanie społeczne i wypełniają postannictwo Kościoła w świecie.

84. Nauka społeczna oprócz tego, że przeznaczona jest w pierwszym rzędzie i w szczególności dla dzieci Kościoła, ma również charakter powszechny i skierowana jest do każdego człowieka. Światło Ewangelii, jakim nauka społeczna promieniuje na społeczeństwo, oświeca wszystkich ludzi, a każde sumienie i rozum są w stanie uchwycić ludzką głębię znaczeń i wartości przez nią wyrażanych, a także ładunek człowieczeństwa i ludzką głębię jej norm postępowania. Wszyscy zatem w imię człowieka, jego jedynej

i niepowtarzalnej godności oraz jego ochrony i promocji w społeczeństwie, wszyscy, w imię jedyne Boga, Stwórcy i ostatecznego celu człowieka, są adresatami nauki społecznej Kościoła. *Nauka społeczna jest nauczaniem wyraźnie skierowanym do wszystkich ludzi dobrej woli* i rzeczywiście znajduje ona posłuch u członków innych Kościołów i Wspólnot kościelnych, u wyznawców innych tradycji religijnych i osób nie należących do żadnej grupy religijnej.

f) Pod znakiem ciągłości i odnowy

85. *Naukę społeczną, ukierunkowaną przez światło Ewangelii i stale uważną na ewolucję społeczeństwa, charakteryzuje ciągłość i odnowa.*

Ukazuje ona przede wszystkim ciągłość nauczania, które odwołuje się do uniwersalnych wartości, wynikających z Objawienia i ludzkiej natury. Z tego powodu nauka społeczna nie zależy od różnych kultur, ideologii, od zróżnicowanych opinii: *jest ona nauczaniem stałym*, które „pozostaje identyczne w swojej najgłębszej inspiracji, w «zasadach refleksji», w swoich «kryteriach ocen», w podstawowych «wytycznych działania», a nade wszystko w wiernej i żywotnej więzi z Ewangelią Chrystusową”. Na podstawie tego zasadniczego rdzenia nauczanie społeczne Kościoła przemierza historię, nie poddając się jej uwarunkowaniom i nie ulegając niebezpieczeństwu rozmycia się czy rozpadu.

Z drugiej strony, w swoim stałym zwracaniu się ku światu, w otwartości na przynaglenia, wyptywające z zachodzących w nim wydarzeń, *nauczanie społeczne Kościoła ujawnia zdolność do nieustannej odnowy*. Stałość zawsze obowiązujących zasad nie czyni z niego systemu zamkniętego, ale nauczanie zawsze zdolne jest do otwarcia się na *nowe zagadnienia*, nie ulegając przez nie wypaczeniom. Nauczanie podlega „koniecznym i potrzebnym zmianom dyktowanym przez różne uwarunkowania historyczne i nieustanny bieg wydarzeń, pośród których upływa życie ludzi i społeczeństw”.

86. *Nauka społeczna jawi się jako zawsze otwarty „plac budowy”, gdzie niezmienna, wiecznotrwała prawda przenika i nasyca nowość zależną od okoliczności, wytyczając drogi sprawiedliwości i pokoju*. Wiara nie sądzi, by mogła zamknąć w sztywny schemat tak bardzo różnorodną i zmienną rzeczywistość społeczno-polityczną. Jest raczej na odwrót: wiara jest zacznem nowości i kreatywności. Nauka społeczna, która z niej nieustannie czerpie, „rozwija się pod natchnieniem Ewangelii, źródła odnowy, odpowiednio do zmieniających się okoliczności i oczekuje, że jej posłannictwo zostanie przyjęte w całości i że zostaną uwzględnione jego wymagania”.

Kościół, Matka i Nauczycielka, nie cofa się i nie zamyka się w sobie, ale jest zawsze otwarty, nachylony i zwrócony ku człowiekowi, którego zbawcze przeznaczenie jest racją jego istnienia. Jest on wśród ludzi żywą ikoną Dobrego Pasterza, który wyrusza, by szukać i znajdować człowieka tam, gdzie on się znajduje, w historycznych i egzystencjalnych uwarunkowaniach swojego życia. Tutaj Kościół wychodzi mu na spotkanie z Ewangelią, przesłaniem wyzwolenia i pojednania, sprawiedliwości i pokoju.

źródło: <http://tiny.pl/g5q67>